

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ladislava Derky v právní věci žalobkyně: **T. K. T. N.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 8. 2016, čj. MV-101318-7/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 8. 2017, čj. 30 A 165/2016-48,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, které zrušilo platnost povolení žalobkyně k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, neboť se zdržovala mimo území ČR po dobu více než 6 let. Zároveň ministerstvo stanovilo žalobkyni lhůtu 30 dnů k vycestování z území ČR.

[2] Žalovaná dospěla k závěru, že odvolání je opožděně, neboť rozhodnutí ministerstva bylo žalobkyni doručeno fikcí podle § 24 odst. 1 s. ř. dne 1. 2. 2016. Lhůta pro odvolání uplynula dne 16. 2. 2016 a žalobkyně podala odvolání až 16. 5. 2016. S odvoláním spojila žalobkyně návrh na určení neplatnosti doručení rozhodnutí ministerstva a žádost o

prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání. Ministerstvo návrhu ani žádosti nevyhovělo a žalovaná následně rozhodnutím ze dne 25. 8. 2016, čj. MV-101318-6/SO-2016 odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítla.

[3] Krajský soud žalobu žalobkyně proti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu zamítl. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí zkoumal i zákonnost rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla odvolání proti rozhodnutí ministerstva o nevyhovění návrhu na určení neplatnosti doručení a žádosti o prominutí zmeškání lhůty. Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly správně. Důvod, pro který žalobkyně žádala o prominutí lhůty, jednak zůstal pouze u tvrzení, že se v rozhodné době zdržovala v Německu, jednak i pokud by byl prokázán, netvoří bez dalšího dostatečný důvod pro prominutí zmeškání lhůty. Žalobkyně věděla, že s ní ministerstvo vede správní řízení. Mohla a měla proto předpokládat, že ministerstvo může v rámci řízení vydat rozhodnutí, které jí doručí. Pokud se rozhodla odcestovat do Německa, musela být srozuměna s důsledky, které to pro ni může mít. K otázce doručování krajský uvedl, že rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno fikcí na adresu, kterou uvedla jako adresu pobytu při příjezdu do ČR i při následném výslechu. Žalobkyně navíc při výslechu výslovně potvrdila, že se na této adrese skutečně zdržuje a převzala si na ní i předvolání k výslechu. Správní orgán dodržel pravidla doručování a rozhodnutí bylo řádně doručeno fikcí. Doručování veřejnou vyhláškou nebo ustanovení opatrovníka by za takové situace bylo nadbytečné.

II. Shrnutí kasační stížnosti

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. a navrhla, aby NSS rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Krajský soud se nedostatečně vypořádal s žalobními námitkami stěžovatelky a prakticky převzal argumentaci žalované. Z toho důvodu je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Doručení rozhodnutí ministerstva neproběhlo v souladu se zákonem. Doručení fikcí je nezákonné, neboť stěžovatelka jím byla zkrácena na právu podat odvolání. Správní orgán se nezabýval možností doručit veřejnou vyhláškou. Správní orgán měl nejprve zkusit opakovaně doručit, což však neučinil a rozhodnutí se pokusil doručit pouze jednou. Zároveň správní orgán mohl žalobkyni ustanovit opatrovníka pro doručování. Ani touto možností se nezabýval. Žalobkyně sice nebyla osobou s neznámým místem pobytu, ale vzhledem k okolnostem případu měl být opatrovník žalobkyni stejně ustanoven. Krajský soud shledal tento postup správního orgánu zákonným, s čímž stěžovatelka nesouhlasí.

[6] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a splňuje zákonné náležitosti podle § 106 odst. 1 s. ř. s.

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka ve své kasační stížnosti uplatnila. Nejprve posoudil námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

[9] Napadený rozsudek je přezkoumatelný. Z rozsudku krajského soudu je zřejmé, z jakého skutkového stavu soud vycházel, jak hodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je právně posoudil. Krajský soud přezkoumatelně objasnil svůj závěr, že ministerstvo doručilo rozhodnutí zákonným způsobem a že nebyly dány důvody pro prominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání. Skutečnost, že se v posouzení věci shodoval se žalovanou, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost.

[10] NSS připomíná, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční, dle které je stěžovatel povinen v kasační stížnosti uvést, z jakých důvodů napadá rozhodnutí krajského (resp. městského) soudu. Konkretizaci kasačních námitek nelze nahradit pouhým (z převážné části doslovným) zopakováním námitek uplatněných v žalobě, jak to učinila stěžovatelka. NSS přezkoumává rozsudek krajského soudu, který se ke všem žalobním bodům vyjádřil a vypořádal je. Vzhledem k tomu, že krajský soud své závěry podrobně odůvodnil a NSS s jeho posouzením souhlasí, uvádí níže pouze stručně důvody, pro které je argumentace stěžovatelky nesprávná.

[11] Nepravdivé je opakované tvrzení stěžovatelky, že ze spisového materiálu nevyplývá, jakým způsobem bylo stěžovatelce doručeno rozhodnutí ministerstva. Ve správním spise je u originálu rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu připevněna obálka s předtištěnou doručenkou. Z té plyne, že bylo stěžovatelce zanecháno poučení k vyzvednutí zásilky, zásilka byla 20. 1. 2016 uložena a 3. 2. 2016 doručena zpět ministerstvu. Je tedy zcela zřejmé, že rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno fikcí podle § 24 odst. 1 s. ř. (k nárokům na prokazování fikcí srov. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010, čj. 5 As 26/2009-67).

[12] Tvrdí-li stěžovatelka, že doručením fikcí byla nezákonně připravena o právo podat odvolání, přehlíží platnou právní úpravu. Správní řád upravuje doručování v Hlavě II, Dílu 4. V případě, že není adresát při doručování zastižen a písemnost nelze doručit jinak, uloží se (§ 23 odst. 1 s. ř.). Jestliže si adresát uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty (§ 24 odst. 1 s. ř). Ministerstvo doručovalo rozhodnutí na adresu, kterou stěžovatelka opakovaně uvedla, jako adresu, na které se zdržuje. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka nebyla zastižena a písemnost nešlo doručit jinak, byla uložena. Stěžovatelka si ji však ve lhůtě 10 dnů nevyzvedla, čímž došlo k doručení fikcí. To vše zcela v souladu se zněním zákona. Stěžovatelka neuvedla žádný konkrétní důvod, proč by doručení fikcí podle § 24 odst. 1 s. ř. s. mělo být nezákonné. Její kasační námitka není důvodná.

[13] Nesprávná je i argumentace stěžovatelky, že ministerstvo mělo doručovat rozhodnutí veřejnou vyhláškou. V případě stěžovatelky totiž, není splněna hypotéza § 25 odst. 1 s. ř., neboť stěžovatelka není osobou neznámého pobytu, osobou, jíž se prokazatelně nedaří doručovat, ani osobou, která není známa. Stěžovatelka místo svého

pobytu ministerstvu sama sdělila a na této adrese si i převzala předvolání k výslechu. Rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu bylo doručováno na stejnou adresu, ale s ohledem na nepřítomnost stěžovatelky bylo doručeno fikcí. To ovšem nic nemění na skutečnosti, že rozhodnutí bylo účinně doručeno v souladu se zákonem. Za takové situace nebylo třeba zkoušet rozhodnutí doručit opakovaně, jak nyní v kasační stížnosti požaduje stěžovatelka. Krajský soud v tomto ohledu správně odkázal na rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2012, čj. 7 As 130/2012-29, od jehož závěrů nevidí NSS důvod se v nyní projednávaném případě odchýlit.

[14] Z obdobných důvodů nemohlo ministerstvo stěžovatelce ani ustanovit opatrovníka. Podle § 32 odst. 2 písm. d) s. ř. ustanoví správní orgán opatrovníka osobě neznámého pobytu nebo osobě, jíž se prokazatelně nedaří doručovat. Stěžovatelka není ani jedním z těchto případů. Skutečnost, že pobývala ze své vlastní vůle v Německu, ačkoliv věděla, že je s ní vedeno správní řízení, jde pouze k tíži stěžovatelky (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2010, sp. zn. II. ÚS 2317/10). Tvrdí-li stěžovatelka, že nebyla osobou s neznámým místem pobytu, „*nicméně vzhledem k okolnostem případu měl být účastnici řízení ustanoven opatrovník, aby mohla oprávněně hájit svá práva*“, opomíjí uvést, jaké konkrétní okolnosti případu by takový postup měly odůvodnit. NSS žádné takové nenašel.

IV. Závěr

[15] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti NSS rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2018

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu